

בגדיים, וככ"ז ילבשים מפני צד המוסרי שביהם. ע"כ המבכה את הבגדיים, שמצדם המוסרי פוגע בערכם, סוף שארינו נתנה מהם, מתווך שכטול העיר בטלת הטפילה, שעריך הדבר שמננו יוציא מkor לימוד מוסרי שמועיל לשמר מדורתו של אדם כהורקה רענן הגדיים מפני מוסריהם, מפני שהכלבו האנושי מנע את האדם מכמה דברים פחותים, מההפלל למדרגות מצב הבהמה להיות נשمر בעולם. וכל המזולג בו בערכו המוסרי, הוא ראוי להוכחה שבשפטות הערך המוסרי של הבגדיים לא ימלאו הבגדיים את חעדותם, כולם שלא נמצאו בזה האופן שرك ההנאה החומרית הgesה ימציאו, כ"א צרכיים הם להכבד הליות מחוברים תמיד עם ערך התעודה המוסרית, שאו יכיר האדם את ערכם של הבגדיים, וערך המצוות התלויות בהם כציצית וכלאים, שמגדים את צד הכלבו עם זאת ההנאה שביהם. וללמוד על הכלל כלו יצא, שככל מקום שאנו מוצאים הנהנה מורגשת בהרכבה, מצד אחד תוכל להיות כולה גשmitt פחותה ומצד השני היא מעתלה להרגש אנושה והנאה אנושית, ראוי תמיד שלא תעצב ההנאה האנושית להיות עיקר בתכוונה ההייא, כדי ללמד לאדם את חוכת עלילות משל מצב הבהמות שמצד חומרו, אל מצב האנושון[ת] שמצד נפשו האלהית, המלאה חכמה הדעת.

10 רנה. "ויקם דוד ויכרת את כנף המעל וגו'", אריב'ח, כל המבכה את הבגדיים לסופו אינו נהנה מהם, שנאמר "ויחמך דוד זקן" ויכסותו בגדיים ולא יחם לו". כל ההנאות האנושיות שנקבעו בשבייל שני מיני חוליות, שבויל תועלת מוגשת למגרמי כצריכי החומר הפשטוט, שבhem האדם שוה לכל בע"ח, ובשיביל תועלת שיש בה רושם של שרר רוח האדם, רואי תמיד להכיר שיטוד הדריך ועקרו היא אותה התועלות שיש בה יתרון לאדם - באשר הוא אדם. הבגדיים עשויים לחkilת הגנה מן הקור, זאת היא תכליתם הפשוטה שוגם כל בע"ח ירושו כן, והם יתירם עליו שיש להם הגנה זו בטבעם, הלבוש הטבעי שלהם, ערום ושערם או צרמים וכיר"ב. עוד יש יתרון לאדם שמאגינה הם מכבדותיה², המכבוד הנמשך מהגבגדים שהאדם מתהדר בהם בתרו אDEM המעללה, הראי לו לפי יתרונו השכללי. ואשר הכרת היתרונות של האדם לעצמו להיא מבוא גדול להרמת ערכו בסגולותיו היקרות הנוגעות למדות טובות ולמעשים טובים, ע"כ ואדי לבדר את הבגדיים, להוירות שהדבר העקי במצוות הבגדיים לאדם הוא בשבייל כבodo ומעלתו, לכוטות ערתו ולהלבישו הוד, ומפני הטעם העקי הזה נודמן ג"כ הרכבת הטבעי שהאדם צריך לבגדים ג"כ להגנה מצנча. אמן אם לא הי צורך מוסרי לבגדיים, לא הי כדי שرك ההגנה מן הצינה תחייב את מציאותם, וכבר ה' האדם יכול לחיות באקלים כזה שאין בו צורך וחשי

ט' ען, גידול גידול

כפלתת לקדושים

אם כן, פרשיות "אחרי מוות קדושים" מופיעות לפעמים מחוברות, כי שתיין שכיבת לסתורית של הסורה וה贊יתו, שהן החופך של גילדיעית וגילוי הבשורה. לצערנו, היום הגיטים מטבחים לנו"ל אחרי אופנה מודרנית שפירשה לכלת כמעט ערום בשוק הדברים מגיעים עד אלינו. בכך שיצר העירות היא ייצר חוק, אבל יש לו כוח שuthorה המתשבה, המעשים והמשפחה, שכיבת לעצם הטע של שארם, לעומת זאת הצעות הנגיסות בחנותנות הנבר והאשת. במחד עבורי עובדת הקדש הנגנים אל הקודש, צויכים לבוש "מכנסי בר" עלי בשורת³ שום חלק מכבידי כהונת. שות הפשיות מהבורות בחלק השני של שתייה, שעוטק בעניות נזירות, וזה דבר נורמלי מאד: שככל גודל גבורה גודלה של טהרה שכיבים במנוחה לקדשות ישראל, מודה מביאה ליד קדושה" וטהרה נשבכת מקדש. כך הוא - אצל כל ישראל וביחוד אצל אשניש הקדוש בישודאל, "ישראל שבישונאל", שהוא אָאָרטוקרט של ישראל אש בקדש האקרטי, אשר אצלם צריכה להיות שמייה מעלה, שכן, מתן "אחרי מוות שני בני אהרון" ובידוד הלכת כהונה הנשכחת מכך, מhabdim עני טהרות ישראל וקדשות ישראל.

ט' גידול, פילג, גאג. אונז'ז'

ט' גיג. גראן ג'ק אמי זיין נט'

זאתה, בנות ישראל

שבדוד' ישראל, היה תהיינה בנותיה הלווחות על שורת מוסרנו, ובגיגנש תשילו מהרה את המודנה הפרועה הזאת, וכטורה נשמתוכה כהה טהרו ארחות היכין, ולהליכותינו בתלבשת. תהיינה הליכות עלומנו, עלomo של ישראל הפנימי, הנובעות ממעין תורתנו הקדושה, חיינו ואיך מיננו לעד. גדרו, אחיה טהורות, את הפרצה הזאת והסירו את הנגע המודרני הזה מארכינו הקדושה, מערינו וממושבותינו. 10 ומכל קבוצותינו הקדושות قولן לד' אויר ישראל לעמו. מתברכו בארץ ימים וחיס טובים ורענים, בורות שירים אשר יצינו ויפרתו לתפארה על הרי ישראל ויהודה. כתירת אחים הנאמנו.